

til Fattigvæsenet eller allerede ere der; de ville sige: Ja, vi have nu lidt og stridt; men nu have vi dog vore Forældre at skulle forsørge. Denne Bestemmelse anser jeg for meget uheldig og skulde meget beklage, om vi her i dette Thing skulde vedtage noget Saadant. Jeg er saa villig som Noget til at indrømme, at det er en Bestemmelse, der findes i aldre Landes Lovgivninger; det indrømmer jeg; men man maa heller ikke glemme, at disse Landes Lovgivninger ere byggede paa Traditioner, idet man der tidligere har haft saadanne Bestemmelser. Noget ganske Andet er det, at man nu ved en ny Fattig Lovgivning vil th til saadanne Bestemmelser, naar man ikke tidligere har haft saadanne i Lovforslaget. Det anser jeg for meget uklogt, og jeg tror, at saadanne Bestemmelser væsentlig vilde bidrage til at forøge Fattigbyrden. Det forekommer mig heller ikke, at den høitagede Indenrigsminister har været meget konsekvent, idet Konen ikke som foreslaaet i tidligere Forslag er forpligtet til at forsørge hendes Mand, undtagen naar hun har særegne Midler eller Indtægter. Hvad Ministeren foreslaar ved særegne Midler eller Indtægter, om det skal betragtes som lig med Søerformue til Genhold til et Forslag, vi tidligere have vedtaget her i dette Thing, det veed jeg ikke rigtig; men saavidt det skal betragtes som Søerformue, vil det jo kun i enkelte Tilfælde blive Kvindens Pligt at forsørge Manden. Jeg kan meget godt gaa saa vidt, at Manden og Konen, saalænge Ægte- skabet ikke er endelig ophævet ved en Separationsbevilling, gjensidig skulle forsørge hinanden. Det har man imidlertid ikke turdet fastholde; derimod har man fuldstændig fastholdt, at Børnene skulle forsørge hinanden, forsaavidt de have Evne dertil. Noget Nyt er ogsaa indført i § 14 med Hensyn til Forsørgelsespligten; det er den saakaldte 6 Ugers Kur, man har ophævet. Jeg vil indrømme, at denne Bestemmelse i vor tidligere Lovgivning har ført til mange vanskelige Mellemregninger for de forskjellige Kommuner; men et andet Spørgsmaal er det alligevel, om det vilde være retfærdigt overfor Tjenesthynder, at saa snart de maa th til Fattigvæsenet, og deres Løn ikke kan slaa til til Tilbagebetaling, saa skulle kastes over paa Fattigvæsenet. Det er meget tvivlsomt, i alt Fald vilde jeg ønske, at man var gaart den modsatte Vej og istedetfor den Tid, der er bestemt i § 14, lod dem blive forsørget af vedkommende Opholdskommune; uden at vedkommende Ydelse bliver refunderet. Jeg tror, det var langt heldigere, i alt Fald langt humanere overfor de Smaa i Samsundet, end det Andet vil blive. Jeg skal imidlertid ikke be-

stemt udtale mig derom. Jeg har kun villet udtale min Betænkethed ved det Forslag, her er foreslaaet. Kommer jeg nu til Forsørgelsesstedet, er man jo i den Henseende væsentlig bleven staaende ved det, man nu har; nemlig at beholde de 5 Mar. Det har undret mig noget, at man er bleven staaende derved; thi det er jo erkjendt af Alle i næsten alle civiliserede Lande, at det er uretferdigt med disse 5 Mar. for at vinde Forsørgelse. Man er jo som Regel gaaet til eet eller to Mar. og den Kommission, der blev nedsat vistnok i 1869 og fuldenbte sit Arbejde, saavidt jeg husker, i 1871 eller 1872, erkjendte jo ogsaa, at de fleste Steder var man kommen til, at efter det 18de Mar skulde der kun kræves et Ophold af 1, 3 Mar og nu mere almindeligt fra 1—2 Mar. Grunden til, at man er gaaet en anden Vej i andre Lande, er navnlig den, at man har erkjendt, at det var langt humanere overfor den Fattige selv at lade ham søge det Sted, hvor han tror, at han atter og hurtig kan faae Arbejde og fortjene sin Føde, og det har ogsaa vist sig efter de Oplysninger, jeg har faaet ved tidligere Underøgelser, at Fattigbyrden i disse Lande væsentlig er tagen af. Jeg kan saa godt forstaa det. Det er jo selvfølgelig, at denne Bestemmelse om, at han kan jages bort efter 5 Mar, virker uheldigt. Enhver kjender jo fra det praktiske Liv, at selv om en Mand sidder nogenlunde taalelig og kan ernære sig og Sine, saa gjør man ham Livet saa surt i Begyndelsen af det femte Mar, at man faaer ham til at rejse bort, naar han har været der i 4½ Mar. Ved en saadan Lovgivning jager man ham undertiden bort til et Sted, hvor han skal søge nyt Erhverv, som han maaste slet ikke kjender til. Det, at han skal søge Betskjæftigelse ved et andet Slags Arbejde end det, han er vant til, maa absolut føre til, at Vedkommende tvinges over paa Fattigvæsenet paa vedkommende Sted. Man har her i Danmark beraabt sig paa, at man vilde gjøre Rjbstæderne Uret ved at gaa til en kortere Tid, idet den stærke Indvandring fra Landet til Byen vilde føre til, at Rjbstadkommunerne vilde blive overbeholdte med Fattige. Jeg erkjender ikke dette Forhold, og jeg tror, oprigtig talt, ikke, det vil have nogen stor Betydning overfor Rjbstæderne, maaste lige overfor Rjbenhavn, hvor den største Tilstrømning er, vil det have en Del Betydning, det vil have den Betydning, at den muligvis kan faae flere Fattige at forsørge end Landkommunerne; men efter mit Opfattelse er det ikke alene det, man skal se paa, om der netop kommer flere eller færre Fattige paa en enkelt Kommune; men man maa